

Zensen) bemærkede, var det, der var Tale om ved Bygningssloven, at gøre Sagen obligatorisk, saa at Vandlaase skulde indføres alle Begne. Jeg tror, at naar man nu ikke har sat det samme ind her i Lovforslaget, er det nærmest, fordi man ligesom har været bange for at gaa saa vidt og derfor har villet saa vidt som muligt blive staaende ved en mindre vidtgaende Forholdsregel, saa at det altsaa ikke skulde være en ubetinget Bestemmelse, at Vandlaase skulle findes alle Begne ved Køkkenvadse, men at Sundhedskommissionen efter en Undersøgelse af de enkelte Tilfælde skulde bedømme, om Vandlaase vare nødvendige, og hvis den fandt det nødvendigt, kunde paabyde deres Indførelse. Jeg antager, at der ved denne Bestemmelse nærmest er tænkt paa, at for det første Forholdene i en enkelt Ejendom kunne være saadanne, at der er større Ulemper ved denne Tilbagestrømning af Luften der end i andre Ejendomme, og dernæst vel ogsaa det, at man har tænkt sig, at denne Forholdsregel maatte anvendes i Ejendomme, hvor visse epidemiske Sygdomme ligesom havde fundet Fodfæste. Der er jo Ejendomme her i Byen, hvor Difteritis og Tyfus ligesom have opslaaet deres Bopæl og blive ved i længere Tid at rase; og det er vel noget, man først og fremmest har haft for Øje, at man ved saadanne Ejendomme kunde paabyde, at denne Forholdsregel skulde træffes.

Jeg antager, at naar der staar: „for saa vidt der ikke findes Vandlaas“ vil det bethyde: „for saa vidt der ikke findes eller straks indrettes Vandlaas“.

Hvad selve Spørgsmaalet angaar, vilde jeg egentlig ikke have noget imod, hvis man i Rigsdagen kunde enes derom, at gøre det obligatorisk, at der skulde være Vandlaase alle Begne. Og naturligvis maatte man saa give en vis Tid, hvori det kunde realiseres. Det kan jeg ikke have noget imod, da jeg selv i sin Tid foreslog det ved Bygningssloven af 1889. Men naar jeg ikke har taget det op her, er det, som sagt, fordi jeg var bange for, at det skulde møde for stor Modstand, og at det ikke skulde kunne gennemføres, og at man derfor maatte blive staaende ved dette, som dog forekommer mig at være en mindre vidtgaende Fordring. Jeg er tænder naturligvis, at der ikke er og ikke godt kan stilles Grænser op for Sundhedskommissionens Myndighed i den Henseende. Det er jo vistnok en Umulighed; men jeg har troet, ligesom flere andre Talere, at man kunde stole paa, at Sundhedskommissionen vil gaa varsomt til Værks. — Som sagt, jeg for min Del vilde ikke have

noget imod, om man vendte tilbage til det, der var foreslaet ved Behandlingen af Bygningssloven af 1889, hvis Tingene maatte kunne enes derom.

Forsling: Med Henhyn til at gøre denne Foranstaltning obligatorisk skal jeg befende, at jeg i sin Tid har været med til at stemme for en Bestemmelse i Byggesloven om, at denne Foranstaltning med Vandlaase skulde være truffen inden to Aar, efter at Loven var traadt i Kraft. Den Gang gjorde det mig ondt, at det ikke blev vedtaget, men senere har jeg, navnlig ved min Virksomhed i Sundhedskommissionen, set, hvor mange uhyldestgørende Vadske der er i Kjøbenhavn, og hvor besværligt og halvejs uoverkommeligt det vilde have været at tilendebringe dette Arbejde i to Aar, og at der ogsaa er enkelte Steder, hvor Nødvendigheden for at anbringe saadanne Vandlaase ikke er absolut. En saadan Anbringelse af Vandlaase kan paa adskillige Steder uden Støde udsættes, og da det jo er noget, som medfører Bekostninger, skal man være forsigtig i denne Retning. — Naar det erede Medlem for 2den Kred (P. Zensen) mener, at Foranstaltningen skulde gennemføres i Løbet af 5 Aar, og at det ikke vilde tynges Gjærne mere, om man tog en saadan Bestemmelse, end om man gjorde det paa den Maade, som det er fket her i Lovforslaget — hvorefter det kan trækkes ud en hel Del Aar, ja, man kan godt sige mange Aar — saa tror jeg, at det erede Medlem tager noget fejl deri. Thi de allerfleste Husejere ville udstyde Sagen og vente med at tage Bestemmelse om at skride til denne Foranstaltning indtil det sidste Aar, og saa vil det blive lige saa uoverkommeligt som, dersom vi satte en endnu kortere Frist; og saa vil Bygningsskommissionen og Sundhedskommissionen saa saa mange Begæringer om Udsættelser, som den maatte søge Hjemmel til at bevilge. Jeg tror saaledes, at saafremt det kan naas, som staar her i Lovforslaget, vil man kunne være tjent dermed, og jeg tror heller ikke, at det vil blive byrdefuldt for nogen.

Jeg glemte for at sige, at den højtærede Minister — og han har jo været Minister i al den Tid, der har været forhandlet om denne Sag — altid har vist en overordentlig stor Loyalitet over for os og særlig over for dette Ting, som var det Ting, der allerede i 1878 forlastede den Bestemmelse om det korte Varjel for Indførelse af disse Vandlaase, som var bleven optaget i Forslaget til Kjøbenhavns Byggeslov, der jo først fandt sin Afslutning her i 1889. Derfor er det ogsaa forstaaeligt, at